

MATYIKÓ SEBESTYÉN JÓZSEF

Homályos erdők útjain

A 90 éves Varga Imrének

I.

Párbeszédbe kerül a kép a térrel
tánc lesz és repülés
a víz átcsillanik a fénybe
hálójában evickélünk
mint vízmenti platán
hidat vontál
múlt és jövő felett
átjárókat
fájdalmunk
Ariadne-fonalán.

II.

(A vert hullám befagy)
Még süt a nyár
fövenyre írott
élő és halott polgáraival
s az ablak zsalugáttere csukva
ragyogjatok az irgalom hiába
lapozva – ledöntve
a folyóvizek tapsolnak
Isten arcán figyelve a tengert, egyedül
amikor az ajtó csukva van.

III.

Akár a római katakombákban
a földalatti mécsvilágnál
*az őszi tavon egy csendesen úszó
battyú amikor esteledik éppen...*

még tart a nyár
ezüst kört húz
és kitart
a halványuló mész
egyetlen válasza a
tavasz.
napkeletről jön
s ugyanarról kel föl az árnyék
a katedrális lebontják
köveit sorba rakva
fénnyé lett bennünk a föld –
hallgatunk mint a magvak.